Credinţa vie, cât un grăunte de muştar, creşte!
Matei 17:14-20

Sus pe Munte: Domnul Isus împreună cu 3 din ucenicii Săi urcă pe munte şi acolo are loc schimbarea înfăţişării trupeşti a Domnului Isus. Domnul strălucea ! Vocea Tatălui din cer se aude şi ucenicii cad cu faţa la Pământ.
Ce imagine glorioasă ! Uneori suntem atât de bine unde suntem, că niciodată nu am vrea să părăsim acel loc, acea poziţie, dar Domnul spune:''haidem jos la ei''.

Jos la piciorul Muntelui: o imagine dezolantă. Un tată disperat, plâns, dar nu descurajat, un fiu chinuit de duhuri rele, nişte ucenici năuciţi de mărimea muntelui de neputinţă, şi norodul care asista la orice era nou. Câtă diferenţă !

Aceasta este de fapt o descriere a creştinătăţii din zilele noastre. Domnul Isus este deja în prezenţa Tatălui, în trupul Său glorificat. Apostolii sunt acolo cu El. Cea mai mare parte din Biserică se află în ceruri, la fel şi Moise şi Ilie. Muntele schimbării la faţă ilustrează cerurile aşa cum arată ele astăzi.
Dar uitaţi-vă la acest pământ şi la problemele de aici, de jos. Băiatul acesta reprezintă pământul cuprins de nebunie al zilelor noastre. Dacă am putea să privim pământul aşa cum îl vede Dumnezeu sau aşa cum îl văd îngerii, am ajunge la concluzia că omul care locuieşte pe acest pământ este nebun.
El pare să fie posedat de demoni prin felul în care se poartă şi prin faptele lui. Lucrul cel mai trist este că tatăl şi-a adus copilul la apostoli, dar aceştia nu au putut face nimic. Tragic este că, în acest moment, biserica este neajutorată în faţa nevoii acestei lumi.
În prezent, biserica, în forma ei organizată, se implică, disperată, în tot felul de proteste şi marşuri şi alte acţiuni, în timp ce lumea critică biserica susţinând că nu se implică destul! Dar problemele sociale nu sunt treaba noastră! Noi ar trebui să fim în stare să-i prezentăm copilului posedat de demon un Mântuitor care să-i redea minţile şi să-l aducă într-o relaţie corectă cu Dumnezeu. Din nefericire, ce s-a spus despre apostoli se poate spune şi despre biserica din prezent: "şi n-au putut".
Ce facem când avem de-a face cu munţi de singurătate, depresie, conflicte, neîmpliniri în viaţă; când avem proprii munţi aparent de netrecut, cu familia, banii, boala, serviciul, dependenţe de care nu putem scăpa? Ce facem când avem de-a face cu munţi de probleme şi aparent nimeni nu are soluţia ?

Ucenicii încearcă să rezolve ceva cum o mai făcuseră şi cu alte ocazii, dar nu pot face nimic. Ce este interesant aici este că tatăl nu se descurajează. El îl aşteaptă pe Isus să-i ceară milă.
-Ei nu au putut, dar Tu poţi, Doamne?

Există două probleme care apar în viaţa noastră când întâmpinăm astfel de dificultăţi:
-ori *problema este prea mare* – ori *credinţa mea este prea mică*.
Marcu 9:22 – când noi ''nu putem'', oamenii îşi pierd încrederea în Dumnezeu, şi nu e drept. Noi suntem aici ca să-i ajutăm, ca cei 4 prieteni ai paraliticului, pe oameni să-L cunoască pe Domnul, nu să le distorsionăm imaginea cu privire la Dumnezeu.
v.23''toate sunt cu putinţă celui ce crede''.
v.24''cred Doamne, ajută-mă să-mi înving necredinţa''.

<u>De ce îi admonestează Domnul pe toţi</u>, în Matei 17:17?
Nebun este omul care crede că îşi poate rezolva singur problemele, fără Domnul Isus. Icoane, moaşte, sfinţi, preotul, lumânări, calendare vândute, fapte bune, orice, dar fără Dumnezeu.
Marcu 9:14 ne explică cum neputinţa ucenicilor este speculată de cărturari şi batjocorită, şi este posibil ca şi cărturarii să fi încercat să-l vindece în felul lor. Nici unii nu au putut să-l vindece. Ucenici se miră că nu l-au putut vindeca, doar mai vindecaseră înainte.
Moise s-a dus pe munte să primească tablele legii. Şi pentru că a întârziat, poporul şi-a pierdut răbdarea şi au cerut lui Aaron să le facă un viţel de aur. După aceea au zis:''Iată Israele, dumnezeul tău care te-a scos din ţara Egiptului''.
Deci este o problemă de relaţie a poporului cu Dumnezeu. De aici, reproşul şi neputinţa. Despărţiţi de Mine nu puteţi face nimic.Reproşul de aici, seamănă cu cel din vechime.

<u>Doamne, noi de ce nu am putut să scoatem demonul din el?</u>
Isus le răspunde că nu muntele e prea mare, ci credinţa lor e prea mică, de fapt nu exista deloc. De fapt ce a făcut credinţa sutaşului mare şi pe cea a femeii caananence, nu încrederea puternică în Domnul Isus?
Luca 10:17''Doamne, chiar şi dracii ne sunt supuşi..''. Ce s-a întâmplat aici?
De ce pierduseră puterea?
-Lipsă de credinţă
-Lipsă de rugăciune.
-Lipsa de pasiune.
Poate că supăraţi că nu au plecat şi ei pe munte, au neglijat rugăciunea şi credinţa că Domnul are putere, şi în loc să aibe putere ca şi înainte, acum se fac de râs.
Acest lucru ne aminteşte despre Samson. Judecători 16:20

Aplicaţie: se pare că Domnul a lipsit cam o săptămână. Atât de puţin s-a neglijat rugăciunea şi gândul la Isus, că falimentul a şi venit?! Uimitor! Noi neglijăm cu mult mai mult, şi ..nu se întâmplă nimic, nu?
Luca 17:56,''Doamne măreşte-ne credinţa'', este o rugăciune după voia Lui Dumnezeu?! *Se pare că nu*.

<u>O sămânţă se face copac</u> !
Credinţa nu se măreşte că ne rugăm :''Doamne, măreşte-ne credinţa, ci printr-o viaţă strâns lipită de încredere în Domnul''.
Matei 17:20''din pricina puţinei voastre credinţe''. Sămânţa de muştar nu simbolizează doar mărimea, ci şi *viaţa* şi *creşterea*. Credinţa ca şi sămânţa de muştar este vie, şi de aceea trebuie hrănită şi crescută.
Marcu 4:30-32.1 Tes.3:10; 2 Tes.1:3.

Matei 6:26-30''puţin credincioşilor''. Domnul poartă de grijă !
Matei 8:26''puţin credincioşilor''. Sunteţi cu Mine şi vă temeţi că pieriţi?!
Matei 14:31''puţin credinciosule''. Eşti cu Isus, dar ochii unde-ţi sunt?
Matei 16:8''puţin credincioşilor''. Gândiţi în profunzime, nu superficial!

Matei 17:20. Sămânţa de muştar este cea mai mică sămânţă. Dacă atât de mică ne-ar fi credinţa – am fi biruitori.
Chiar dacă muntele pare prea mare – continuă să te încrezi în Domnul Isus. Nu renunţa deloc. Se pare că atunci când muntele este prea mare, renunţăm, ne pierdem speranţa.

Dumnezeu onorează credinţa care nu dă înapoi, şi care merge mereu crescând !

''Credinţa în Dumnezeu vede invizibilul, crede incredibilul şi primeşte ca rasplată imposibilul.''
O credinţă mică, dar persistentă – nu mă las ! Nu mă dau bătut ! Vreau să cresc cu orice preţ.

Religia spune:''ăsta e muntele; e mare nu-i aşa? Dacă-l urci problema ta e rezolvată''.
Isus spune:''ăsta e muntele, ştiu că tu nu-l poţi urca, de aceea vin Eu la tine''.

Păcatul este cel mai mare munte, pe care omul singur nu-l poate trece niciodată singur.
Psalm 49:8''Răscumpărarea sufletului lor este aşa de scumpă, că nu se va face niciodată.